STABILITATE

LESTER DEL REY

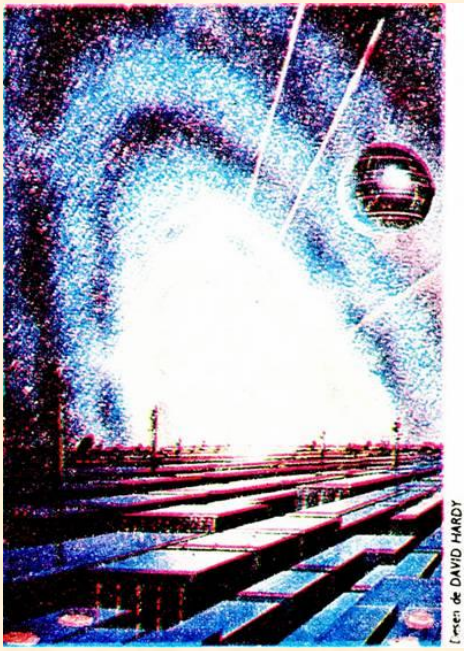

Doc Baron se ridică şi-şi şterse fruntea cu batista umedă, dar fără nici un rezultat. Părul său încărunţit îi era lipit, de parcă acum ieşise din baie. Sudoarea i se aduna pe vîrful nasului, căzîndu-i apoi pe mustaţă. Privi cerul strălucitor al planetei Afrodita, asemănător unei cortine imense de un alb orbitor. Îşi aplecă fruntea. Şapte zile petrecute aici l-au făcut să slăbească şapte kilograme şi jumătate. Obrazul său nu şi-a pierdut rotunjimea, dar începea să plutească în veşminte.

De ce naiba a trebuit să fie ales ca medic, biolog, şi singurul membru ştiinţific al acestei prime expediţii venusiene?

Se aplecă din nou asupra plantei curioase pe care începuse să o studieze, şi surîsul îi reveni pe buze. Oricum, putea fi mult mai rău. Nici măcar nu era nevoie să poarte insuportabilele costume presurizate. Atmosfera planetei s-a dovedit suficient de asemănătoare celei terestre. Dacă o fiinţă umană poate să respire aerul acesta, înseamnă că planeta este locuibilă.

S-a întors la studiul său, uitînd digresiunile Pînă acum n-au descoperit nici o formă de viaţă animală, dar plantele de aici puneau destule probleme. Toate erau diferite unele de altele, n-au găsit două identice. Erau atît de schimbătoare şi într-un mod atît de imprevizibil. Ieri, în locul a ceea ce semăna cu un cactus cu crengi, era un fel de tufă veninoasă. La început Doc s-a gîndit la o creştere şi ofilire de o rapiditate înfiorătoare. Apoi crezu că plantele se pot deplasa în timpul nopţii, negre ca o sticlă de tuş, de pe Afrodita. Acum cele două ipoteze îi păreau mai mult decît îndoielnice. Planta îşi schimba forma sub ochii lui.

Îşi frecă gîtul blestemînd umezeala mediului care îi accelera transpiraţia

şi-i înrăutăţea astma. Hm, hm... interesant... strania plantă se transforma sub ochii lui într-un tufiş. Da, un tufiş. Fără nici un dubiu.

Auzi zgomotul unor paşi nesiguri în spatele său. Walt şi Rob s-or fi săturat să-l aştepte. Le făcu semn, fără să se întoarcă. „Haideţi să vă arăt ceva".

Paşii s-au oprit. Doc auzi suflul gîfîit al unei respiraţii greoaie. Se întoarse liniştit.

Nu era nici Walt, nici Rob. Corpul gol din faţa sa era robust şi rotofei. Sub părul cărunt o faţă rotundă, amabilă, o mustaţă şi buzele care schiţau un surîs ezitant. Creatura era replica exactă a lui Doc, mai puţin un detaliu, braţul drept se oprea la cot, de acolo pornea un fel de creangă acoperită de frunzuliţe. Dintr-o dată creanga fu scuturată de vibraţii şi începu să se schimbe într-un antebraţ şi o mînă!

Creatura îşi ridică mîna dreaptă, deja perfectă şi-i surîse din nou. Bună ziua, Doc. Ne întoarcem la navă, să gustăm ceva. De acord? Vocea deraiase puţin la primele cuvinte, dar îşi reveni rapid, imitînd-o perfect pe a lui Doc.

Respiraţia i se făcu şuierătoare – astma –, gîtul îl ardea atroce. Căută maşinal, pistoletul, pe care uitase însă să-l ia. Nici o scăpare posibilă. Nu-i mai rămînea decît viclenia.

„Desigur, desigur", reuşi el să articuleze. „Mergem să gustăm ceva. Dar trebuie să o iau înainte, ca să-i previn pe ceilalţi. Nu putem merge aşa. Sîntem prea mulţi, unul e în plus. Mă voi duce să aduc ceva de mîncare..."

— Unul e în plus? întrebă creatura pe un ton nehotărît. Vocea îi era perfectă acum. Înalţă umerii: „Foarte bine. Atunci trebuie să dispari!"

Dar nu părea prea sigur pe sine, ca şi Doc de altfel. Ca şi el, creatura părea cuprinsă de mirare. În minte, Doc aduna pe doi cu doi şi rezultatul era un patru delirant şi înspăimîntător. Pe planeta aceasta viaţa lua forme instabile, capabile să-şi schimbe aspectul după voie. Asta... chestia asta a hotărît să ia forma unui om – forma lui Doc Baron! A sa!

„Trebuie să te fac să dispari, nu-i aşa? dar nehotărîrea îi persista în întrebare.

Această nehotărîre însă, într-un fel sau altul, l-a eliberat pe Doc de frică. Se scutură, inspiră o parte bună de aer şi se lansă în atac. Umărul său lovi stomacul ciudăţeniei şi căzură înlănţuiţi într-o strînsoare mortală. Braţele şi picioarele creaturii băteau solul pentru a-şi găsi un sprijin şi reuşi să ruleze peste Doc.

Doc se contorsiona, încercînd să se degajeze, menţinînd şi presiunea exercitată pe gîtul adversarului. Întrebări i se învîrteau nebuneşte în cap.

Creatura putea fi sufocată? Avea nevoie da aer? Respinse toate întrebările concentrîndu-şi energia în mîinile care strîngeau din ce în ce mai tare.

Rămase cîteva clipe lungi, întins pe sol, după care îşi reveni, respirînd cu înfrigurare. Aerul de pe Venus îi părea mai bun ca oricînd. Abia după cîteva clipe îşi aminti de ostilitatea creaturii. Deschise complet ochii, ridicîndu-se pe coate. Ceea ce a văzut l-a încremenit. Întinsă la cîţiva metri depărtare, sosia sa zăcea goală, cu un ţăruş înfipt în gît.

Nu-şi amintea cînd a smuls creanga pentru a lovi şi nici n-avea chef să-şi mai pună întrebări. Ştia că unii oameni continuă să acţioneze după ce şi-au pierdut conştiinţa. A avut noroc şi era mulţumit de asta. Se căută maşinal de o ţigară. Atunci şi a dat seama că şi el e gol.

Veşmintele sale formau o grămadă la jumătatea drumului, între el şi dublul său. Ar fi avut el, rănit, forţa să-l dezbrace? După ceea ce a păţit, nimic nu-l mai mira. Lucrurile îi erau pătate cu sînge, ceea ce dovedea că creatura sîngerase deasupra lui după ce a lovit-o. A observat rapid că sîngele ei era la fel de roşu ca al său.

În cele din urmă, îşi redobîndi sîngele rece. Totul părea liniştit. S-a dus cu atenţie să-şi caute hainele, le înşfacă în grabă şi căută un loc liber de unde să poată supraveghea corpul neînsufleţit. Se îmbrăcă febril.

Trei kilometri şi s-a găsit în lumea sa familiară! Rob Winchell, căpitanul şi navigatorul vasului, se scărpina cu un amestec de durere şi plăcere, şi asta de cînd au ajuns aici. (Rob s-a ales cu o eczemă frecîndu-se de o plantă). Walt Meek, tehnician şi geolog, tocmai îşi ridica ceaşca de cafea cu un deget ridicat în aer, ţeapăn de cînd şi l-a zdrobit reparînd singura avarie minoră pe care au avut-o în timpul călătoriei. Privirile lor erau tot atîtea dovezi ale apartenenţei sale la umanitate.

Doc se opri, trăgîndu-şi sufletul pe vîrful micii coline ce domina „Afrodita". Văzîndu-şi nava, se simţi mult uşurat. Silueta lungă şi slabă a lui Rob se desena în cadrul uşii navei cosmice şi Doc îi ghicea chiar expresia neliniştită pe faţă. Urmări direcţia privirii căpitanului şi-l descoperi pe Walt. Ajunse şi el, pe un alt drum. Părul său blond strălucea în lumina cerului. Gesticula.

Doc lansă un strigăt de bucurie şi coborî panta în fugă.

O oră mai tîrziu, se simţea mult mai bine, totuşi cutele de nelinişte nu s-au şters de pe obrazul lui Rob. Şi Walt îşi părăsise expresia de copil vesel. Cu o expresie gravă umplu pentru a cincea oară ceştile de cafea „Pare o aiureală", spuse el în cele din urmă, „dar te cred Doc".

— Şi eu, aprobă Rob. În afară de o mică nedumerire, adăugă el pe cînd Doc începea să se destindă cu adevărat. Oare chiar **Doc** este cel care s-a

întors? Cum putem fi siguri?

Aproape în aceeaşi clipă un pistolet îi apăru în mînă. Îi făcu un semn nervos lui Doc să se aşeze. „Fii cuminte, Doc. Vorbesc serios. Spui că fiinţa era rănită sau moartă cînd te-ai trezit – totuşi nu eşti genul făcut pentru luptă. Şi eu am observat cum se schimbă şi cum se transformă plantele de aici şi mă şi întrebam dacă nu sînt dotate cu o oarecare inteligenţă. Acum avem răspunsul; ştiu că sînt inteligente şi telepate. Dacă fiinţa aceea a ştiut să ne înveţe limba atît de repede, ce nu poate învăţa? Să presupunem că te-a ucis şi revine aici, făcînd o mică ajustare a adevărului – e destul de deşteaptă pentru asta – punîndu-ne în pericol în timpul somnului. Ar putea pune stăpînire pe navă în cîteva minute dacă ar dori asta! Doc, nu cumva eşti un monstru? Dacă nu, dovedeşte-o!”

Două perechi de ochi plonjară în ai săi. Reîncepu să transpire. Cum ar putea cineva să-şi dovedească identitatea? „Dar...” Walt începu să vorbească dintr-o dată, cu un debit deosebit de intens „Shu vi parolas Esperanto?”

Doc l-ar fi îmbrăţişat. „Yes”, răspunse el, căutînd în memorie cuvintele pe jumătate uitate. „Yes, nu parolas Esperanton, sed malbone”,

Walt lăsă să-i scape un surîs de uşurare, dar pistolul din mîna lui Rob rămînea aţintit asupra pieptului lui Doc. Vocea nu şi-a pierdut tensiunea care o făcea să vibreze. „Nu-i rău, Walt. Dar nu uita că fiinţa este telepată. Tu cunoşteai răspunsul, şi Doc de asemenea. Asta nu dovedeşte nimic!”

Rămase gînditor un timp, apoi se ridică, cu arma mereu îndreptată spre Doc. „Walt, du-te şi caută-mi dicţionarul medical al lui Doc, ăla gros pe care ne-am uitat săptămîna trecută, îţi aminteşti? Şi tu, Doc, vreau să-mi scrii numele tuturor oaselor piciorului. Toate! Nu accept să uiţi nimic, nici cel mai mic os!”

Cînd a terminat lunga enumerare, Doc îi dădu hîrtia cu o mînă tremurîndă, pătînd-o cu o picătură de transpiraţie. Rob deschise dicţionarul şi căută cuvînt după cuvînt. Doc aştepta, muşcîndu-şi buzele, gîndindu-se la toţi anii scurşi de cînd şi-a terminat studiile. În fine, Rob îşi ridică privirea de

pe hîrtie. Se uită atent la el şi coborî pistoletul.

„Este perfect, Doc, spuse el. Sînt bucuros că ai reuşit. Regret nespus că a trebuit să mă port astfel cu tine, dar acum putem fi siguri. Nici Walt, nici eu nu ştim nimic din anatomie şi nu cred că e genul de lucruri pe care monstrul ar fi vrut să le înveţe de la tine. Doc, sînt mulţumit, crede-mă".

— Şi eu, Doc, adăugă Walt cu faţa din nou veselă.

Doc ar fi vrut să participe şi el la liniştea lor regăsită, dar cuvintele şi logica folosite de Rob l-au zdruncinat dureros. S-a dus pînă alături şi a revenit mai tîrziu cu două cărţi.

Îl dezgusta ceea ce trebuia să facă, dar era necesar. Răsfoi cărţile fără a îndrăzni să-şi privească tovarăşii. „Numai că asta nu mă satisface, spuse sec. Şi voi aţi fost singuri într-un moment sau altul. Cine ar fi împiedicat creatura să vă ucidă şi să vi se substituie fără să spună nimic? Walt, vreau să-mi dai lista a zece materiale pentru învelişul refractar al duzelor navei în ordinea rezistenţei. Şi tu, Rob, scrie-mi durata unui zbor direct de la Pămînt la Marte cu racheta, în condiţii ideale".

Walt întinse docil mîna spre blocul de hîrtie, dar Rob se ridică de pe scaun cu o grimasă de furie. Totuşi n-a schiţat alt gest. Reuşi să schiţeze un zîmbet şi se aşeză. Nu i-a acordat nici o favoare lui Doc, nu va cere nici pentru el.

Cîteva clipe mai tîrziu, Doc se lăsa comod în scaun. Îşi aprinse o ţigară şi bău o înghiţitură zdravănă de cafea „Uf, sîntem cu toţii oameni. O adevărată fericire, noi..."

— Rob, Walt! Din exterior venea un strigăt slab. Era aproape un geamăt puternic şi estompat în acelaşi timp, încărcat de speranţă şi sfîşiat de agonie. Era vocea lui Doc, în ciuda distorsiunii sunetului. Simţi părul ridicîndu-i-se în cap în momentul cînd realiză aceasta.

Rob ajunse primul la uşa ecluzei. Îşi ţinea arma în mînă. Doc privea pe deasupra umărului său, cu stomacul scuturat de spasme. Ţepuşa rudimentară lăsase o rană înfiorătoare, totuşi nu atît de adîncă precum i se păruse lui Doc. Plaga nu mai sîngera. Creatura înainta împleticindu-se spre vas. Deo-

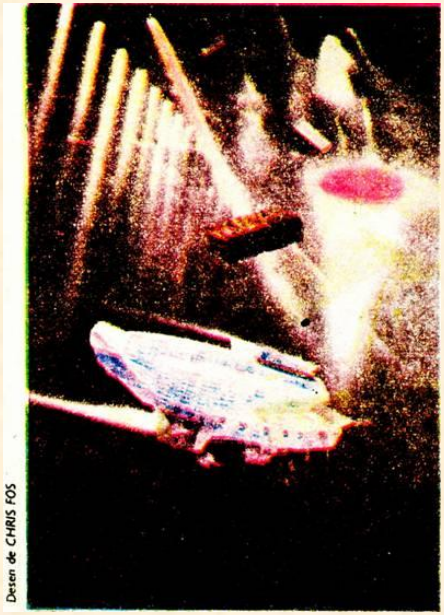

dată îl zări pe Doc în spatele lui Rob şi oroarea i se zugrăvi pe figură.

„Ah! Nu mi-a trecut prin minte! Rob! Walt! Ah! Trebuie să mă ascultaţi! Sînteţi pe cale să comiteţi o eroare monstruoasă. Se opri zguduit de un acces de tuse şi o dîră de sînge i se scurse din gură. Păru gata să cadă, dar îşi recuceri forţa. „Rob, aminteşte-ţi. M-ai dus să-ţi cunosc familia înainte de plecare. Pe mine m-ai dus, nu pe monstrul din spatele tău! Şi verişorul tău... avea un neg pe mîna stîngă...

În mîna lui Rob pistoletul tresări de mai multe ori. Silueta din faţa lor fu proiectată în spate şi se rostogoli pe sol. Rămase acolo, cu ochii exprimînd oroarea şi durerea. Rob scoase încărcătorul şi introduse altul. Creatura se zvîrcoli cîteva clipe gemînd. Nu avea chiar o expresie de suferinţă ci mai curînd de disperare. Reuşi să se ridice şi se îndepărtă aproape tîrîndu-se şi lăsînd o dîră sîngerîndă în urma ei. S-a îndreptat spre o groapă, o văgăună săpată de vreun animal sau poate provocată de ploaie la cîţiva metri distanţă.

Doc simţi stomacul răsculîndu-se. Walt n-arăta mai bine. Doar Rob părea că a depăşit momentul, doar ochii îi trădau încordarea.

Scoase un suspin profund. „Cel care vrea să privească creatura de aproape n-are decît”, spuse el. Vocea abia i se auzea. „E moartă... un încărcător întreg... şi rana de la gît nu mai sîngera. Hm...”

Dintr-o dată începu să tremure violent. Nervii şi muşchii nu-l mai ascultau. Respira cu greu, sincopat, pronunţînd cuvinte ce păreau venite dinafara lui „... el... ea... Mîna **stîngă...** am ştiut... minciună... negul... negul... vărului... mîna dreaptă...”

Walt se repezi să-l susţină, dar criza deja trecuse. Cîteva lacrimi i se scurseră pe obraji, apoi reveni calm. „Iertaţi-mă, murmură. E din cauză că a trebuit să-l ucid... o creatură... E oribil. Dar, negul vărului meu e pe mîna dreaptă. Creatura a obţinut o parte din informaţie de la unul din noi, dar a trebuit să inventeze restul.”

— Nu, Rob, spuse Doc. Ar fi vrut să tacă, dar nu putea ţine asta pentru el. „Mă tem că nu de la mine ştie. Şi eu credeam că e pe mîna stîngă – probabil fiindcă mi se părea că vărul tău poartă un ceas pe mîna dreaptă pentru a-şi ascunde negul. Dar nu m-am gîndit niciodată la asta. Creatura asta pătrunde pînă în memorie...”

— Dar atunci... începu Walt. Doc aprobă în linişte făcîndu-l pe Rob să pălească.

„Asta înseamnă că testele pe care ni le-am impus reciproc sînt fără valoare, explică Doc cu o voce pe care ar fi vrut-o neutră. Înseamnă mai ales faptul că şi creatura ar fi putut, să le treacă. Poate că nu e o imitaţie a mea,

ci un dublu veritabil, reprodus celulă cu celulă... chiar şi creierul”

Rob îşi contemplă fix arma, privi afară, apoi reveni lîngă Doc. Trăsăturile îi deveniră dure „Pune-ţi în funcţie microscopul Doc. Mă întorc”.

Avea o faţă pămîntie. Cînd s-a întors din expediţia macabră, aducînd mostre pentru Doc. Spuse doar două vorbe: „E mort” şi rămase tăcut.

Doc făcu testele sub ochii lor atenţi, cu toate că ştia dinainte că sînt inutile. Avea dreptate. Fiecare celulă a creaturii era identică cu ale sale. Spera să găsească ceva deosebit la nivelul nucleului, dar renunţă la această speranţă. Cît despre reacţiile sanguine, ele dovedeau că sîngele putea fi tot atît de bine şi al său. Copia era perfectă în cel mai mic detaliu. Creatura aparţinea speciei umane, fără cea mai mică îndoială.

Mai tîrziu, în faţa cinei pe care aproape că n-o atinse, îşi reaminti privirile celor doi tovarăşi fixate asupra lui, bănuindu-l şi judecîndu-l. Şi ochii săi, încărcaţi de aceleaşi temeri, cîntărindu-i la rîndul lui. Au contemplat în tăcere căderea nopţii negre şi s-au dus să se culce, de comun acord fiecare ţinîndu-şi pistolul la îndemînă. Doc înghiţi cîteva somnifere şi fu surprins să constate că acţionau.

Deodată, prin negura somnului îi parveni ecoul unei explozii.

Se trezi tresărind. O altă exploziei Un foc de pistol! Îl zări pe Walter sărind din cuşetă, dar Rob nu era acolo! Rob a dispărut! Noaptea se apropia de sfîrşit, deja lumina zorilor se zărea prin hublouri, luminînd cabina şi cuşeta goală.

Doc şi Walt s-au îmbrăcat în grabă precipitîndu-se spre ieşire. În clipa aceea intră Rob. Figura sa zbuciumată, privirile speriate lăsau să se ghicească o nouă dramă. Pistolul său se ridică o clipă spre ei, apoi se lăsă încet. Înaintă cu paşi greoi şi împinse cu spatele uşa grea pe care o închise cu mîna rămasă liberă.

„Ce se întîmplă?” Vocea lui Walt spărgea liniştea.

Căpitanul ridică umerii şi capul plecat. „Am auzit gălăgie afară... am crezut că creatura nu-i moartă. Am ieşit... afară mi s-a părut că văd ceva, am tras... Trebuie că era o umbră căci e moartă., moartă”.

Au revenit în cabină, unde Rob a fost supus unor noi teste. De data aceasta trebuia să răspundă la trei serii de întrebări. „Bine, e în regulă”, spuse Doc în cele din urmă clătinîndu-şi capul. Oricît de derizorii şi inutile ar fi aceste teste, trebuiau să se mulţumească cu ele. Era singurul lor mijloc de control.

Walt se ridică şi-şi pregăti o gustare sumară. „Acuşi se luminează de ziuă”, spuse, dar nu-şi putu termina fraza.

Zgomote slabe ajungeau la ei pornind din ecluză, ca şi cum cineva

încerca să intre. O voce – sau mai curînd fantoma unei voci – părea să treacă prin blindaj. „Doc... Doc...” implora vocea.

Doc scoase un sunet înfundat. Ţîşni de pe scaunul său repezindu-se la uşă. Mîinile sale alunecau încercînd să deschidă închizătorile. În cele din urmă greul panou de oţel se deschise. Afară nu era nimic! Dincolo de luminiş un tufiş se mişcă şi auziră sunetul unei fugi pe solul pietros.

Căpitanul trase cîteva focuri dar fără rezultat, ecourile îndepărtate ale proiectilelor ricoşate pe pietre se pierdeau în liniştea venusiană.

Doc îşi contempla mîinile surprins să constate că ele nu mai tremură. Poate, gîndi el, un om se obişnuieşte cu toate. Sau poate glandele endocrine, o dată trecut un prag, nu mai răspund la stimuli?

„A murit? întrebă el. Sau poate face pe mortul? În fine, în curînd se luminează. Vom putea ieşi. Vom merge toţi trei. De acum înainte nu ne vom mai separa. Dacă trupul mai este acolo, o să-l ardem”.

Ridică ceaşca de cafea şi bău maşinal, cu ochii cufundaţi în cei ai lui Rob. „Ce vom descoperi acolo, Rob?” întrebă el calm.

Căpitanul se trînti pe scaun, aruncîndu-şi arma pe masă. „Corpul tău Doc, cel puţin. Şi poate altul. Cred că am nimerit ceva. Ai ghicit Doc, pe mine m-am văzut adineauri. Am auzit zgomote, am ieşit şi m-am trezit faţă în faţă cu mine însumi. Trebuie că am fost amîndoi atacaţi în acelaşi timp”.

Restul întîmplării urmă de la sine. Rob vorbea pe un ton incolor, ca şi cum ar fi dictat un raport tehnic. A părăsit nava, prea obosit să mai consemneze în jurnalul de bord şi s-a plimbat o vreme, înainte de a se întinde pe un strat tentant de muşchi. A aţipit. Îşi amintea confuz de scene oribile, se vedea luptîndu-se, apoi căzu într-un întuneric fără vise. Ţîşni din această inconştienţă totală tresărind. O creatură identică cu el era aplecată asupra lui, ţinînd o piatră în mînă. S-a trezit din cauza unor spini apăruţi brusc în muşchii pe care se culcase. S-a rostogolit, evitînd lovitura şi a alergat cît a putut pînă la navă. Creatura l-a urmărit; nu s-a retras decît atunci cînd a reapărut cu arma în mînă.

„Ar fi trebuit să o ucid atunci, conchise Rob, dar Doc ştie bine, e

dificil să tragi asupra propriei tale persoane. Mi-a furat hainele. Tocmai mă îmbrăcam cînd a-ţi apărut voi alergînd. Walt din partea cealaltă a luminişului şi tu, Doc, dinspre colină. N-am spus nimic, gîndindu-mă că rezolv eu problema în timpul nopţii. Preferam să nu mă deranjeze nimeni. Am surprins creatura şi am ucis-o, aruncînd-o lîngă cealaltă".

S-a oprit aşteptînd judecata lor. Acum părea mai destins. Doc umplu o ceaşcă de cafea şi i-o întinse. Walt se agita pe scaun, cu faţa crispată, pradă, după cît părea, unei profunde agitaţii interioare. În cele din urmă a trebuit să pună jos ceaşca ce risca să se verse. Respiră profund, încercînd să se relaxeze.

„S-a făcut destulă lumină", observă Doc.

Au ieşit din navă, Walt ţinîndu-se prudent în spate, cu arma întinsă spre ei. Afară totul era neschimbat.

Erau aproape de jumătatea drumului, cînd Walt scoase un strigăt sugrumat. Braţul său întins arăta un punct în stînga lor. Doc întoarse capul. Ceva ieşise din tufişuri, deplasîndu-se ca un animal. De trunchi îi atîrnau vrejuri, labele erau încă rădăcini veritabile, dar era peste putinţă de tăgăduit faptul că se mişca din proprie voinţă.

Văzîndu-l, teroarea îi cuprinse pe toţi. Creatura s-a oprit şi a început să se transforme sub ochii lor. Partea superioară începu să palpite, apoi îi apărură trăsăturile – un nas, o fantă care deveni gură, ochii şi urechile. Un fel de vegetaţie începea să formeze podoaba capilară, pe alocuri părul era încărunţit. În cîteva clipe, ceea ce cu o secundă înainte era o bucată de lemn a devenit o faţă aproape umană. Avea într-adevăr un aspect uman dar nu perfect. Era straniu, la limita normalului, probabil din cauza faptului că încerca să fie sinteza trăsăturilor aparţinînd celor trei oameni din faţa sa.

Buzele s-au deschis, arătînd o dentiţie umană. Ochii se animară. Creatura tuşi, ca şi cum şi-ar fi dres vocea.

Walt ridică arma, dar Rob îi opri gestul şi-l dezarma. „Aşteaptă", îi spuse. „Deocamdată n-are decît cap. Mai avem timp".

Creatura îşi probă vocea, emiţînd un sunet ca un scîncet de copil. Clipi din ochi orbită de strălucirea cerului. „Dif... dificilă comunicarea". Sunetele erau tăioase, şuierate, aproape de neînţeles. „... nu pot... aşteaptă... în cap... simţuri... Consiliul... neliniştit... Consiliul vrea raport... i...me...di...at".

Doc tresări amintindu-şi coşmarul, dar reuşi să se abţină să nu vorbească nimic. Creatura încerca să se întoarcă. O serie de contracţii violente scuturară zona în care gîtul de carne întîlnea trunchiul din lemn. Apoi contracţiile s-au generalizat, întreg corpul se convulsiona. Faţa se deforma sub efectul grimaselor ce o scuturau în toate sensurile. Sunete nearticulate străbăteau

prin buzele strînse de un rictus.

Apoi, dintr-o dată, totul reveni. Ochii s-au închis, se auzi un urlet mut. Contracţiile s-au întărit, apoi creatura se rostogoli. O clipă totul încremeni. Apoi brusc, creatura se ridică pe rădăcini – sau picioare – ezită o clipă şi-şi proiectă capul neînsufleţit pe o stîncă. Corpul rămase imobil. Sîngele scurs pe piatră îşi schimba culoarea din roşu într-o nuanţă verzuie.

Doc întoarse capul evitînd orice gînd. Lîngă el, auzi respiraţia lui Walt, şuierătoare, şi puţin mai departe era Rob, ţeapăn ca o statuie de piatră. S-au privit apoi şi de comun acord au plecat înaintînd în linişte, evitînd să vorbească.

La intrarea în vizuină Doc mai ezită. Îi era teamă de viziunea propriului său trup neînsufleţit, sau, şi mai rău, absenţa sa. Îi lăsă pe ceilalţi doi înainte, şi-i urmă mai tîrziu, întîlnindu-i mai jos, acolo unde locul se lărgea, formînd o peşteră.

Cei doi morţi erau acolo, propriul său trup şi Rob.

Privirea nedumerită a lui Walt alerga de la unul la celălalt. „Dar... dar atunci... cine l-a strigat pe Doc adineauri?

— Da, cine putea fi? murmură Rob. Ochii îi rămaseră pironiţi pe dublura sa neînsufleţită. Nu-mi amintesc bine dacă am închis uşa ecluzei.

— Am închis-o eu, răspunse tînărul geolog. Am... Rămase încremenit, cu gura deschisă, cu ochii holbaţi.

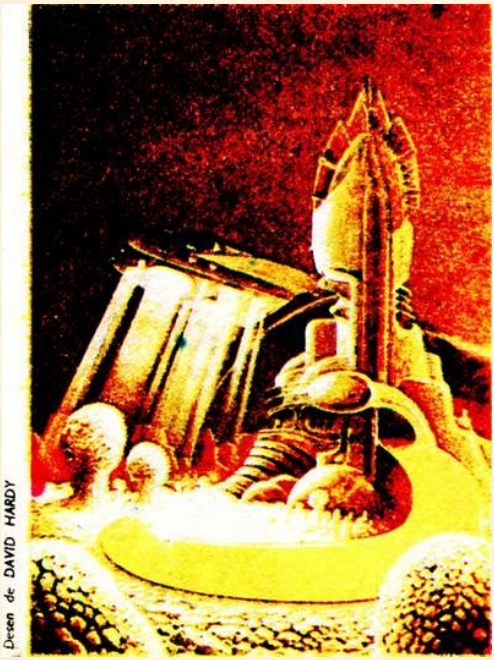

Se auzea un zgomot de paşi, paşi furişaţi. Făcînd să foşnească frunzele uscate. Buzele palide ale lui Walt tremurau, dar nu el vorbea, vocea venea din gura vizuinii. „Doc? Ştiu că eşti acolo. Ştiu. Trebuie să mă ajuţi, Doc. Distruge copia aceea a mea care e cu tine! Oh! Doc, nu mă lăsa aici! Eu sînt cel adevărat! Nu-l lăsa să mă asasineze cum a făcut Rob cu celălalt! O, dacă ai şti cîte am îndurat de o săptămînă încoace, să mă ascund ştiind că creatura aia e cu tine, **în locul meu!...** Simt că înnebunesc, Doc! Nu mai pot!”

Fraza se terminase într-un fel de strigăt, încărcat de o angoasă la

limita nebuniei, căreia părea să-i răspundă faţa torturată şi convulsionată a lui Walt. Lumina lanternelor accentua caracterul atroce al scenei. Doc clătina capul surîzînd tînărului. De cîte ori ca tînăr medic, lipsit de experienţă, a trebuit să-şi ia răspunderea de a inciza şi opera în carne vie? Poate că experienţa aceasta îl făcea apt acum să suporte insuportabilul.

„Calmează-te, Walt", îi spuse liniştit. Nu-şi dădea seama cui i se adresa, lui Walt sau copiilor sale. Vom încerca să nu ne înşelăm. Îţi dai seama ca sîntem în aceeaşi situaţie. Auzi un scîncet, ca al unui copil înfometat ce a găsit sînul mamei. Se întoarse spre tînărul tehnician de lîngă el. „Bine. Şi dacă acum ne-ai povesti ce s-a întîmplat?"

Păţania lui Walt era curios de asemănătoare cu a lor. A fost atacat. După cîte spunea, i s-a întîmplat în ziua cînd a ajuns pe Afrodita. Nu-şi mai amintea decît de o luptă, de coşmar. S-a trezit şi-a descoperit lîngă el un dublu al propriului său corp, zăcînd neînsufleţit între tufişuri. L-a lovit cu o piatră şi şi-a petrecut o bună parte din ziuă încercînd să-şi vină în fire, înainte de a întra în navă. N-a spus nimic, temîndu-se că Rob şi Doc nu-l vor crede. Dar n-a încetat să-l caute la fiecare ocazie ce i se ivea. Era sigur că nu l-a omorît. Voia să-l elimine sau cel puţin să-l împiedice să urce pe navă.

„Deci asta era explicaţia zgomotului pe care l-am auzit la uşă", constată Doc cu simplitate.

Îşi revizuia cunoştinţele de anatomie, măsurînd în acelaşi timp distanţa care îl separa de Walt sau imitaţia sa. Crosa pistoletului a atins craniul lui Walt exact unde trebuia, tînărul se prăbuşi cu un geamăt plîngăreţ. Rob îi luă rapid arma, apoi îl sprijini de perete, lăsîndu-l pe Doc să conducă jocul, cel puţin pentru moment.

„Walt, care-i prima casă în care ai trăit?", strigă Doc. Walt răspunse cu vocea uşor estompată: „O căsuţă galbenă cu cinci camere. Avea un acoperiş de tablă şi o fîntînă în spate..." Doc întrerupse fluviul de detalii cînd îşi dădu seama că Walt îşi revine. Aşteptă să-şi recapete luciditatea şi-i puse aceeaşi întrebare. Puţin mai departe, Rob aproba făcîndu-i semn din cap.

Fără mici detalii răspunsurile erau identice. De data aceasta nu mai poate fi vorba de telepatie. Walt era leşinat şi nici Rob, nici Doc nu cunoşteau aceste detalii.

Era absolut imposibil de spus care din ei e monstru. Apoi se auzi un zgomot. Un fel de foşnet ca şi cum un om sau un animal se tîra în văgăună. Şi dintr-o dată în lumina fantomatică apăru o siluetă nudă.

Al doilea Walt! Faţa îi era acoperită de praf, fruntea îi era acoperită de sînge închegat. Privirea delirantă exprima teroarea ce-l stăpînea. Se ridică

cu greu. Gura i se deschise spasmodic fără să scoată nici un sunet. Doc se ridică simţind că ajunge la capătul puterilor.

Fiinţa din faţa sa era fără îndoială ca nebună. Doc încerca să se gîndească la un mijloc de a o calma.

Dar celălalt nu-i lăsă timp. Scoţînd un strigăt animalic se aruncă asupra lui. Pistolul lui Rob îşi făcu datoria, oprindu-i cursa nebună.

Rob înaintă, gata să tragă. Privi corpul prăbuşit şi se întoarse spre tovarăşii săi. „Acelaşi proces pentru fiecare din noi – mereu această pierdere a conştiinţei. Ce s-a putut întîmpla în cursul acestei perioade de inconştienţă? Oare am devenit toţi trei monştri? Adaptarea la o formă umană este atît de grea încît n-am putut să o suportăm şi tot sistemul nostru a clacat o clipă şi de aici inconştienţa? Cum s-ar putea explica toate astea? Noi **trebuie** să fim cei adevăraţi! Ceilalţi, dublurile noastre, n-au urcat niciodată în navă. Noi avem obişnuinţa formei umane, noi ne-am revenit primii de fiecare dată. Copiile noastre s-au trezit întotdeauna cu cîteva clipe mai tîrziu. Pentru că ele trebuiau să înveţe cum e omul. Noi, nu!”

Doc se apropie de unul din corpurile prăbuşite îngenunchind. Soarele şi frigul a ars şi uscat pielea la fel cum ar fi făcut cu o piele umană. Îi luă mîna şi-i examină degetul mic deformat şi ţeapăn.

Apoi se ridică. Avea în fine dovada a ceea ce bănuia de mult, fără să îndrăznească să spună. „Nu Rob, n-ai dreptate, noi sîntem monştrii, cel puţin în parte. Walt nu s-a mai plîns de dureri în deget de mult, n-am remarcat la început, dar îmi amintesc că-l putea îndoi ultima oară cînd am băut cafea. Acesta e adevăratul Walt, cel cu degetul mic rănit. Şi tu, Rob, nu te mai scarpini. Gata... nici o mîncărime. Dar trupul de colo mai are încă urme de eczemă pe picioare. Ei reproduc perfect corpul, nu însă şi tarele fizice. Voi sînteţi propriile voastre copii!”

Walt scosese un ţipăt înăbuşit, dar Rob îi opri

cu un gest „Greşeşti Doc. Eu ştiu că sînt eu însumi. Dar ai şi dreptate. Nu mai am mîncărimi; nici nu mi-am dat seama pînă acum. Dar tu, Doc, ai remarcat că nu mai ai astmă?”

S-au privit toţi trei. Ca şi Rob, Doc avea certitudinea de a fi el însuşi, dar trebuia să recunoască faptul că astma şi transpiraţia i-au dispărut. Ca şi ei era şi el un monstru! Nu contează că-şi aminteşte cele mai mici detalii din viaţă, era un monstru!

Walt rămînea palid. Unghiile îi erau înfipte în palme pînă la sînge. „Atunci trebuie să facem faţă acestei situaţii noi, spuse el. Nu putem reveni pe Pămînt!”

Rob îl aprobă. Privi interogativ spre Doc.

Doc pierdut în gînduri nu-l remarcă. Revedea planta animal cu cap de om, amintirile sale cînd şi-a revenit din leşin şi visul, neliniştile sale în legătură cu legile aşa-zisului Consiliu. Şi după ce a retrăit totul, biologul considera obiectiv forma monstruoasă de viaţă, căreia, din păcate, îi aparţinea.

Se destinse puţin şi respiră profund aerul umed Care nu-l mai jena, sudoarea nu-i mai curgea şiroaie. „Ei bine, admise el, sîntem monştri. Cel puţin pe Afrodita. Această creatură nenorocită, jumătate vegetală, jumătate umană, n-avea nici o şansă contra noastră. Ca şi cele din care ne tragem”.

Îşi dădu dintr-o dată seama, dintr-un punct de vedere aproape ştiinţific, de modul straniu, şi totodată natural, în care-i răsunau propriile-i cuvinte. Începu să rîdă. „Noi sîntem monştri”, repetă el. „Nu există nimic pe Afrodita care să nu imite. Pe această planetă totul este instabil, totul îşi schimbă forma perpetuu. Calitatea acestor schimbări nu are importanţă, trecerea de la o formă inteligentă la una neinteligentă de exemplu, căci într-o zi o altă transformare se va produce. Viaţa de aici poate chiar să reproducă perfect orice fel de organism. Şi nu telepatia este cauza, cum credeam noi, ci mai degrabă o stranie şi extraordinară formă de rezonanţă celulară. Modelul este reprodus perfect şi integral”.

„La sosirea noastră a intervenit un nou element. Era vorba de reproducerea unui model pămîntean. Dar viaţa pe planeta noastră este stabilă; trebuia deci ca şi copia să fie stabilă. Această stabilitate este aceea care a deranjat totul. Creatura vegetală nu putea reveni, nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să se distrugă, să se sinucidă”.

„Dar noi, noi sîntem stabili. Cîteva imperfecţiuni au dispărut, dar celulă cu celulă sîntem identici cu originalele noastre. Probabil chiar celulele reproducătoare şi-au păstrat caracteristicile, graţie cărui fapt copiii noştri vor fi exact aceiaşi pe care i-ar fi avut originalele noastre. Nu mai sîntem

periculoşi acum, căci nu ne mai putem schimba, la fel ca originalele”.

Citea efectul cuvintelor sale pe fata tovarăşilor săi. „Ne vom întoarce acasă, spuse el surîzînd. Ne vom întoarce, oarecum într-o stare mai bună...”

S-au tîrît spre ieşirea din văgăună. Nava îi aştepta puţin mai în jos. Reacţia emoţională îi va ajunge mai devreme sau mai tîrziu, ştiau asta, dar ceea ce conta acum era uşurarea.

Walt deschise uşa ecluzei.

Rob ezită o clipă, înainte de a urca. „Promiţător, spuse el, făcînd o grimasă comică. Numai să nu obosească viaţa de aici să imite oamenii. Gîndiţi-vă la şansa pe care o au toţi invalizii... să se trezească din nou întregi! Atenţie, Afrodita, vin pămîntenii!”

Doc rîse încetişor. Cei trei oameni urcară la bord.

Traducere: ***CONSTANTIN COZMIUC.***